

BERÄTTELSEN OM YUSUF I KORANEN

Berättelsen om Yusuf (över honom vare frid) i Koranen

Berättelsen om Yusuf i Koranen är ett exempel på berättelserna om sändebuden. Den innehåller lärdom för den som förstår, och den bekräftar vad de tidigare uppenbarade böckerna kom med. Berättelsen finns i en hel sura i Koranen, och namnet Yusuf nämns tjugosex gånger, varav tjugofyra i suran Yusuf.

Denna sura uppenbarades för Profeten (må Allahs frid och välsignelser vara över honom) före hans utvandring från Mekka till Medina. Al-Nasafi sade: "De otroende i Mekka mötte några judar och diskuterade om Muhammad (må Allahs frid och välsignelser vara över honom). Judarna sade till dem: Fråga honom varför Ya'qubs familj flyttade från Sham till Egypten." Och i hadithen sade Profeten: *"Den ädle, son till den ädle, son till den ädle, son till den ädle: Yusuf, son till Ya'qub, son till Ishaq, son till Ibrahim, Guds vän."* (Återberättad av al-al-Bukhari).

Sammanfattning av berättelsen

Yusuf hade elva bröder, och hans far älskade honom mycket. En natt såg Yusuf i en dröm elva stjärnor, solen och månen böja sig för honom. Han berättade sin dröm för sin far, som rådde honom att inte berätta den för sina bröder, av rädsla för att de skulle avundas honom. Djävulen viskade till bröderna, och de kom överens om att kasta honom i en djup brunn. De

påstod sedan att en varg hade ätit honom. Några handelsmän fann honom, tog honom och sålde honom för ett lågt pris. Han köptes av Egyptens kung, som bad sin hustru ta hand om honom. Yusuf växte upp. Kungens hustru försökte förföra honom, men han vägrade. Hon lade fällor för honom, och han hamnade i fängelse. Gud visade hans oskuld, och han kom ut ur fängelset. Därefter satte kungen honom över Egyptens ekonomi, där han skötte den väl under hungersåren. Till slut återförenades han med sina bröder och sina föräldrar, och hans dröm gick i uppfyllelse.

Detaljer i berättelsen

Yusuf åtnjöt stor kärlek från sin far Ya'qub. Hans bröder märkte hans ställning hos fadern, och avundsjukan fyllde deras hjärtan. Berättelsen börjar med att Yusuf berättar för sin far att han sett i en dröm elva stjärnor, solen och månen böja sig för honom. Ya'qub bad honom att inte berätta detta för sina bröder, eftersom det skulle öka deras avund och hat. Men nyheten om drömmen nådde bröderna. De samlades och diskuterade vad de skulle göra, och de bestämde sig för att ta Yusuf och kasta honom i en djup brunn, för att släcka den brinnande avundsjukan i deras bröst.

Efter diskussioner med sin far gick den kärleksfulle fadern med på att låta Yusuf följa med sina bröder för att leka. Bröderna tog med honom till en avlägsen plats, fast beslutna att genomföra sin plan. De kom till en plats med en djup brunn och kastade sin bror i den utan medlidande. Sedan återvände de hem med Yusufs skjorta, som de fläcktat med blod, för att dölja sanningen och påstå att en varg hade angripit honom och ätit honom. När Ya'qub hörde detta kände han att något hade planerats, men vad kunde han göra? Bevisen räckte inte för att fälla de skyldiga. Han överlämnade sin sak till Gud och bad om tålamod inför denna stora prövning.

Scenen i Koranen flyttas sedan till Yusuf i brunnen. Medan han var där passerade en karavan av handelsmän. De stannade vid brunnen för att vila och hämta vatten. När några av dem sänkte ner sin hink fann de en pojke. De blev glada och såg honom som en vinst. Karavanens män bestämde sig för att sälja honom, och de sålde honom till förbipasserande för ett lågt pris. Den som köpte honom var en man med rang och ställning. Hans köp av denna pojke skulle visa sig föra honom stor nytta i framtiden.

Berättelsen om Yusuf (över honom vare frid) i Egyptens ädles hus

Yusuf slog sig ner i huset hos Egyptens ädle, och i detta höga hus hade Yusuf en berättelse – och vilken berättelse! Berättelsen säger: att ädlens

hustru blev förtrollad av Yusufs skönhet, och hon bad honom – efter förberedelser och antydningar – att begå otukt med henne. Vilken hemsk begäran! Yusufs svar var ett bestämt avslag, och han bad Gud om hjälp att bli räddad från denna frestelse som kom över honom utan förvarning. Men kvinnan, som helt hade förlorat sin blygsamhet och dragits med av sin lust, insisterade på att Yusuf skulle begå otukt med henne. Och medan situationen var mellan dragning och avvisning, begär och vägran – öppnades plötsligt dörren, och bakom den stod ädlen. De tre stod ansikte mot ansikte: Yusuf sprang mot dörren för att fly från frestelsen, kvinnan jagade efter sin lust, och maken ville veta vad som pågick i hans palats.

Trots detta kritiska ögonblick skyndade kvinnan att rikta anklagelsen mot den nye gästen i palatset, och hon bad sin man att sätta honom i fängelse eller utsätta honom för hårt straff, påståendes att han försökt vanära palatsets ära. Inför denna direkta anklagelse från kvinnan mot Yusuf, fastän hon själv var roten till frestelsen, fann Yusuf inget annat än att försvara sig med sanningen, medan hon försvarade sig med falskhet.

För att ädlen skulle veta sanningen, bad han några av sina män att undersöka från vilken sida Yusufs skjorta hade slitits. Efter undersökning visade det sig att skjortan hade slitits bakifrån, vilket betydde att han försökte fly från frestelsen, men frestelsen jagade honom och grep hans skjorta så att den slets. Detta var tillräckligt bevis för Yusufs oskuld.

Sedan blev ädlens hustru och hennes handling samtalsämnet bland samhällets kvinnor. Hon hörde vad som sades om henne i viskningar här och där. Hon tänkte över saken innan det blev värre, och hon gjorde allt hon kunde för att släcka denna eld som spred gnistor överallt, eftersom hon var Egyptens ädles hustru.

Hon planerade en list: hon bjöd kvinnorna till en fest med mat och dryck, och gav dem frukter och knivar för att skära dem, som var sed bland de förnäma. När kvinnorna var upptagna med att skära frukterna, bad hon Yusuf att komma in. När de såg honom blev de häpna över hans skönhet, och utan att märka det skar de sina fingrar med knivarna. Då avslöjade ädlens hustru sitt hjärtas hemlighet och hotade Yusuf: om han inte gjorde otukt med henne, skulle hans öde bli fängelse, för att han skulle smaka konsekvensen av sin vägran.

Yusuf fann inget skydd mot denna överväldigande makt annat än att vända sig till sin Herre, bönfallande att Han skulle avlägsna det onda som omgav honom. Gud besvarade hans bön och avlägsnade kvinnans list och hennes medsystrar. Men det slutade med att Yusuf gick in i fängelset – och

där hade han en annan berättelse.

Yusuf gick in i fängelset, föredragande det framför att göra något som inte behagade Gud. Fängelset blev hans skydd mot frestelsen. Och denna prövning bar i sig en gåva: det var vägen som Gud ville föra honom till kungadömet.

I fängelset vann Yusuf snabbt sina medfångars kärlek och förtroende, genom sin höga moral, klara insikt och visa råd. Han blev en referens för att tolka drömmar. Två unga män frågade honom om sina drömmar: den ene såg sig pressa druvor till vin, den andre såg sig bära bröd på sitt huvud, som fåglar åt av. Yusuf tog tillfället i akt att kalla dem till Gud, den Ende. Han förklarade Guds enhet och att avgudarna inte äger något.

Sedan tolkade han deras drömmar: den förste skulle åter bli sin herres munskänk, den andre skulle korsfästas och fåglarna äta från hans huvud. Han sade: båda är Guds beslut, som måste ske.

Yusuf bad den som skulle räddas att nämna honom för sin herre, men mannen glömde.

Kungen av Egypten såg en dröm som oroade honom, och ingen kunde tolka den. Då mindes mannen Yusuf och gick till honom. Yusuf tolkade drömmen: sju feta kor och sju magra, sju gröna ax och sju torra – det betydde sju år av riklig skörd följt av sju år av svår hunger. Kungen blev imponerad och ville kalla Yusuf till sig.

Men Yusuf vägrade att lämna fängelset förrän hans oskuld bevisats. Kungen kallade kvinnorna, och ädlens hustru erkände sanningen: hon hade försökt förföra Yusuf, men han vägrade.

Kungen såg Yusufs renhet och visdom, och satte honom över landets ekonomi. Yusuf förvaltade Egypten väl, och när hungersnöden kom, hade han lagrat spannmål. Folk från andra länder kom för att få mat.

Yusufs bröder kom från Kanaan för att köpa spannmål. Yusuf kände igen dem, men de kände inte igen honom. Han krävde att de skulle ta med sin yngre bror som bevis på sin sanning. De återvände till sin far Ya‘qub, som motvilligt lät dem ta med brodern.

När de kom tillbaka, avslöjade Yusuf sig för sin bror och behöll honom genom en list. Bröderna blev förtvivlade, men Yusuf vägrade att släppa honom.

Till slut, efter flera resor, avslöjade Yusuf sin identitet för sina bröder. De ångrade sig, och Yusuf förlät dem. Han skickade sin skjorta till sin far, som återfick sin syn.

Familjen återförenades i Egypten. Yusuf tog emot sin far med kärlek, satte honom på en hedersplats, och tackade Gud för Hans gåvor, och bad att få dö som muslim och förenas med de rättfärdiga.

[KORANEN BERÄTTAR](#)

[«BERÄTTELSEN OM PROFETEN ADAM I KORANEN](#)

[JOSEF MELLAN MÄNNISKOHANDLARE OCH ALLAHS BESKYDD»](#)

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah - En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah - Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam - varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individs Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)